

so Jurčeta vjeli in zaprli. Pri prvej preiskavi od samega strahu ni razumel ničesar, in ko bi bil moral reči ne, rekel je da, ter se je v taka nasprotja zaplél, da so po pravici še celó sodniki začeli sumničiti o njem. Pri tej preiskavi so tudi opazili, da ima Jurče rano na vratu, in mnogo gospodov je bilo že prepričanih, da je ta rana od židovega noža. Takój so poslali mestnega zdravnika v ječo k Jurčetu, da bi rano natanko ogledal, kar je zdravnik tudi izvršil. Ko se zdravnik iz ječe povrne, napisal je dolgo poročilo in dokazal, da Jurčetova rana mora res biti od židovega noža, ker židov nožič je podoben Jurčetovej rani, in rana tudi še ni stara, ker videti je, da se je komaj zacelila. Zdaj so imeli gospodje lahko delo. Žid je že v duhu videl Jurčeta na vešalah. Ko pripeljejo Jurčeta pred sodnijo, bil je ves zmeden, ker videl je, da se bo zdaj nekaj resnega godilo z njim. Jeden izmed pričujočih prebere cel popis in tudi zdravnikovo poročilo, da je Jurčetova rana od židovega noža, in vsi so si mislili: zdaj bo Jurče na koleni padel in spoznavši svojo hudobijo prosil odpuščenja. Ali čudno! Jurče se zavé, ohrábrí in veselo prav po domače reče: „O jojmine! tega pač niste zadeli. To ni res, kar stoji tukaj zapisanega, ker to rano imam še iz otročjih let, ko sem se z našim kozlom igral na paši.“

To je Jurče tako odkritosrčno in priprosto povedal, da se še celó sodniki niso mogli smeja zdržati in so ga morali za nekrivega spoznati. Jurčeta so tedaj izpustili, ali vse te njegove nadloge vzele so mu veselje do potovanja in spomnivši se prigovora: „Ljubo domá, kdor ga imá,“ šel je domóv v hribe, in je ondu zopet pasel koze in hribovcem obleko delal, kakor se je bil naučil od vaškega krojača.

I. S—a.

Tudi to mine.

Vse na svetu mine: kakor največje zló ali nesreča, tako tudi največja sreča. Nek popotnik pride v vas, v katerej je imel gospodar veliko in prekrasno poslopje. Gospodar prime svojega sužnja, vpreže ga v jarem in orje z njim. Popotnik to vidèč, zabolí ga srcé, stopi k gospodarju in mu očita, da ni lepó sužnja mučiti s tacim delom, za katero je Bog ustvaril neumno živino. Potem ga prosi, da bi mu prodal sužnja, ker on bi ga rad odkupil, da bi se ubogi človek toliko ne mučil. Ali glej! predno mu gospodar odgovori, zadére se suženj nanj, govoreč mu: „Kaj tebi to mar? Pusti me, tudi to mine!“ — Popotnik se tem besedam zeló začudi, obrne se, ter gre svojim pótem.

Ko se popotnik čez dljó časa navrne domóv ter zopet pride v óno vas, pripoveduje mu nek kmet, da je car, čuvši, kako je gospodar grdo mučil svojega sužnja, odstavil gospodarja, a njegovo poslopje in vse njegovo imetje je dal ubogemu sužnju. To se je popotniku zeló dopalo. Takój se napravi, gre k sužnju in mu čestita na velikej sreči, hvalèč dobrega Boga, da se je to tako lepó iztéкло. Ali glej! suženj se niti ne zméni za popotnikove besede, pogleda ga résno, in mu reče: „Tudi to mine!“

(„Narodne pripovedke.“)